

ՅԵ 234, ԷԼՄ. 497

1. Ո՛հ, թե սուրբ ըլլամ ես՝ միշտ ալ ավելի,
Սիրտս, հոգիս և միտքս Քեզ հնազանդին,
Օրեօր պարտքերս ավելի սիրով
Կատարեմ, ո՛վ Տերս, Քու Յոգվույդ շնորհքով:

2. Քու Յոգովդ, ո՛վ Յայրս, անդադար լեցուր,
Որ մաքուր ընե գիս, ավելի մաքուր,
Եվ իմ հառաչանքս դեպի վեր երթա,
Միշտ իմ պաղատանքս Աստուծոյս ըլլա:

3. Երբ շատնան վիշտերս, վախս ու տարակոյս,
Ո՛հ, հանձնեմ հոգերս միշտ իմ Աստուծոյս,
Ինք բոլոր խավարս լոյս պիտի ընե,
Ինչ որ հիմա մութ է, պիտի բացատրե:

4. Բարձր և ալ բարձր գիշերես թռչիմ,
Մինչ երկնից սուրբ լոյսը բերկրությամբ հասնիմ,
Թող ըլլա մաղթանքս Քեզ ընդունելի,
Այս է, Տէր իմ, ջանքս, Դուն օգնե՛ ինձի: